

Rumen Sztojanov

Te

Arcod csontja folyókő lágy karca,
bőröd frissen mosott ing üdesége,
szépséged fehér kis híd.

S én fölébed hajlok, mint fűzfa folyónak.

Te

Kis tenyér, mely, mintha ég, befed.

Te

Én és te oly különbözünk:
föld és eső.

Földjenincs eső
vagyok nélküled.

Te

Fölebredek éjjel és érzem:
fülemnél hogy derűsen lélegzel – boldogság.

Te

Gyöngéd a füled.
A vállad is gyöngéd.
Könyököd is gyöngéd, a csípőd – gyöngédség vagy egészen:
szelíd áldás ajándéka szemed.
S tudom már, miért jöttél a világra:
hogyan testet adj a gyöngéd s félénk szavaknak.

Szondi György fordítása